

[Madsen-Mygdal.]

de faar, maa man huske paa den Husleje, som her i København i nye Boliger, selv om det er smaa Boliger, dog for en Arbejderfamilie med det almindelige Børnetal gaar op mod 1 000 Kr., der maa betales, medens de paa Landet har fri Bolig.

Det er Brug i Landbruget, at der bygges Boliger til Arbejderne; man gør ikke, som man gør i Industrien, hvor man bygger en Fabrik, og saa kan Arbejderne selv om, om de vil grave sig ned i Jorden, eller hvad de vil. Landbruget plejer at give dem Boliger, de har Jord, Have og de forskellige Naturalier, medens Byarbejderne maa betale 2-3 Gange saa høje Priser for Levnedsmidler, som Landarbejderne maa betale. Naar alt det tages i Betragtning, saa tror jeg i Virkeligheden, at Landarbejderen økonomisk er bedre stillet end hans Kollega i Byen er; men man glemmer gerne at tage de mægtige Udgifter med, som Byarbejderen har.

Det forholder sig jo ikke saadan, at Arbejdernes Krav er uforstaaelige for os; teg forstaa dem meget godt, naar jeg jænker paa, hvad en Byarbejder skal først betale i Tvangsudskrivning til Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser og saa Husleje, netop Husleje. Det er jo mægtige Udgifter her i Byen, Huslejen gaar, som sagt, op mod 1 000 Kr., som skal trækkes fra, for at de overhovedet kan faa Tag over Hovedet, mægtige Udgifter, som igen kommer af hele Systemet, de store Bygeomkostninger, og som aldrig kommer ned, før Bygeomkostningerne gaar ned. (*Einer Jensen:* Ikke i gamle Ejendomme). Ja, men de kan ikke alle sammen bo i gamle Ejendomme. (*Einer Jensen:* De er lige saa dyre). Det viser igen et forfærdeligt Ukendskab, thi naar en Lejlighed har en vis Værdi, som bestemmes af Fremstillingsprisen, kan man ikke holde de gamle Lejligheder nede, men i øvrigt kan de jo ikke alle sammen bo i de gamle.

Men naar man tager Hensyn til alt dette, forstaa jeg godt, at Arbejderne siger: Vi kan ikke gaa ned, for vore Leveomkostninger er under det nuværende Pristal saa høje, at vi maa have den nuværende Løn. Det er der ikke noget mærkeligt i. Og dog er Forholdet det, at hvis de vil opretholde det Prisniveau, kommer Arbejdsløsheden til dem, og hvis de i Butikkerne vil holde de høje Priser, kommer Stilstanden i Butikslivet. Det er de Ulykker, som rammer disse Erhverv og disse organisationsbundne Virksomheder.

Vi stiller ikke Krav fra Landbrugets

Side om Hjælp, det kan blive galt nok for de andre Erhverv, jeg ved ikke, hvem det bliver værst for. Men der er eet Krav, som først og fremmest skal lyde til Regering og Rigsdag. De Herrer kan være meget store paa det og afvise det. Politisk har de sikret Magten; saa længe Vælgerne ikke faar Lov til at tale, saa længe har de politisk Magt, og gennem deres stærke Organisationer har de en mægtig Indflydelse og Magt, og der kan de selvfølgelig modsætte sig Tilpasningen. Men tro derfor ikke, at det bliver bedre for Arbejderstanden eller for de Erhverv, hvor disse Organisationsaftaler binder, det bliver lige saa galt dér.

Men en Ulykke for Landet er det, at vi i dette Øjeblik har en Regering, der modsætter sig den Tilpasning, som først maa begynde med en Nedsættelse af de offentlige Udgifter baade i Stat og Kommune. Regeringen har politisk Magt til at modsætte sig det i Dag, det vil sige, den har politisk Magt til at forhale hele Tilpasningen til ubodelig Skade for alle, men Regeringen maa ikke tro, at den saadan kan gøre sig til Herre over det økonomiske Liv og kan bestemme det. Der kommer en Dag, da alt dette bryder sammen.

Nu kan de samvirkende Regeringspartier rose hinanden og takke hinanden for det gode Samarbejde og for den Ro og Taalmodighed, der præger det. Ja, jeg ønsker dem til Lykke med Roen og Taalmodigheden, men de kan, som sagt, ikke stole paa, at denne Ro og Taalmodighed findes blandt Vælgerne, heller ikke blandt deres egne Vælgere.

Christmas Møller: Mødet i det høje Ting minder jo, saaledes som vist ogsaa allerede adskillige Medlemmer har talt om det, om hin berømte Rangeringsnat, hvor der rangeredes i flere forskellige Tempoer. Jeg tror ogsaa, den højtærede Statsminister mindes hin Nat, og jeg tror, at man nogenlunde sikkert kan sige, at hans Skæbne bliver saa nogenlunde den samme, som den blev den Gang. Den højtærede Statsminister har under hele denne Debat baade paa rent personlige Omraader og ogsaa i selve den politiske Debat, der her er ført, tilladt sig en irriteret Tone overfor dem af Modstanderne, der havde Ordet, og han gør derved Indtryk af at være politisk i en Stemning, som ikke kan være tilfredsstillende for ham.

Overfor de Bemærkninger, Statsministeren gjorde nu i sin anden Tale, vil jeg gerne have Lov til at sige, at naar Statsministeren benyttede den Agitationsform, som han gjorde, og talte om hele den økonomiske